

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I., s. r. o.**, zast. JUDr. Alešem Zábršem, advokátem, se sídlem v Praze 6, Na Beránce 2, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, ul. Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 2. 2002, č. j. O-142567,

t a k t o :

- I.** Řízení **se zastavuje**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **se vrací** částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, která bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 8. 4. 2002 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto usnesení, jimž bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2001 o částečném výmazu ochranné známky č. ... ve znění „I.“ z rejstříku ochranných známek.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze, kterému byla žaloba podána jako soudu věcně a místně příslušnému (v době podání žaloby) do 31. 12. 2002 ve věci nerozhodl, postoupil uvedenou věc v měsíci lednu 2003 podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) k převzetí a dokončení věci Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav zápisné způsobilosti ochranné známky a zápisem označení pro jiného, než je žalobce, způsobil klamavost tohoto označení, neboť jej zapsal pro někoho, komu práva k tomuto označení nenáleží a nikdy nenáležela.

Nejvyšší správní soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že není příslušný k jejímu projednání, neboť podle nové právní úpravy účinné od 1. ledna 2003 se v dané věci jedná o věc soukromého práva, kterou podle ustanovení novelizované části páté o. s. ř. projednávají a rozhodují v plné jurisdikci obecné soudy a nikoliv specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví. Proto usnesením ze dne 30. 9. 2003,

č. j. 7 A 41/2002 – 17, žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. se závěrem, že jde o věc, v níž správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřijatelná. Účastníky poučil, že proti tomuto usnesení sice nejsou opravné prostředky přípustné, ale že žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle ustanovení § 249 a 250 o. s. ř., přičemž účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle s. ř. s.

Žalobce, řídě se poučením Nejvyššího správního soudu, podal žalobu proti rozhodnutí o rozkladu ve věci ochranné známky „I.“ ze dne 20. 2. 2002, vydané Úřadem průmyslového vlastnictví, u Obvodního soudu pro Prahu 6, kam byla doručena dne 14. 11. 2003. Uvedený soud vyslovil svou místní nepřislusnost s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě jako soudu příslušnému. Poukázal na ustanovení § 250 odst. 1 písm. b) o. s. ř., podle něhož není-li stanoveno jinak, je k řízení místně příslušný obecný soud účastníka, na jehož návrh bylo řízení před správním orgánem zahájeno, přičemž ve smyslu § 85 odst. 3 s. ř. s. je takovým obecným soudem žalobce právě Okresní soud v Havlíčkově Brodě.

V průběhu řízení u naposledy uvedeného soudu podal žalovaný dne 5. 4. 2004 žádost o vyvolání řízení o kompetenčním sporu podle zákona č. 131/2002 Sb., v němž by zvláštní senát pro řešení kompetenčních sporů určil, že rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věcech přiznání či zrušení ochrany jednotlivým předmětům průmyslového vlastnictví budou přezkoumávány v rámci správního soudnictví a nikoliv aby rozhodnutí ústředního orgánu státní správy mohlo být věcně nahrazeno rozhodnutím obvodního (okresního) soudu podle části páté o. s. ř. v platném znění.

Podáním, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 6. 2004, Okresní soud v Havlíčkově Brodě navrhl, aby Zvláštní senát pro řešení kompetenčních sporů rozhodl ve sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., (o rozhodování některých kompetenčních sporů), který vznikl mezi ním a Nejvyšším správním soudem ve věci vedené u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 8 C 8/2004. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. usnesením ze dne 7. 10. 2004, č. j. Konf 65/2004 – 5, návrhu vyhověl a rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. O-142567, ve věci výmazu ochranné známky „I.“, zapsané v rejstříku ochranných známek pod č. ..., je soud ve správním soudnictví. Současně zrušil usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 7 A 41/2002 – 17. Dospěl totiž k závěru, že právní vztah, který vzniká mezi přihlašovatelem (při výmazu mezi majitelem ochranné známky a správním úřadem) je vztahem mocenským; nejde o vztah občanskoprávní (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), protože takové vztahy při vrchnostenském autoritativním rozhodování mezi úřadem a stranou nevznikají. Sama registrace (výmaz) známky tedy není soukromoprávní věcí, jak se mylně domníval ve svém odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud, a je nerozhodné, že registrací (výmazem) vznikají nebo zanikají soukromoprávní nároky. Zvláštní senát vyslovil, že jeho rozhodnutí je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány (§ 4 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) i soudy.

Okresní soud Havlíčkův Brod po obdržení usnesení Zvláštního senátu přípisem ze dne 8. 12. 2004 postoupil věc k vyřízení sporu Městskému soudu v Praze – úseku správního

soudnictví. Zde bylo řízení vedeno pod sp. zn. 8 Ca 271/2004 – 54. Uvedený soud vyrozuměl přípisem ze dne 5. 1. 2005 účastníky sporu o tom, že řízení ve věci předmětné žaloby je vedeno u tohoto soudu a vyzval žalovaného k vyjádření k žalobě. Dříve než takové vyjádření bylo žalovaným zpracováno, vzal žalobce prostřednictvím svého zástupce Ing. J. N., patentového zástupce, dne 16. 12. 2004 žalobu zpět. Usnesením ze dne 14. 1. 2005, č. j. 8 Ca 271/2004 – 62, Městský soud v Praze řízení zastavil a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen soudní poplatek zaplacený z podané žaloby v částce 2500 Kč z účtu Městského soudu v Praze. Usnesení nabylo právní moci dne 19. 1. 2005.

Vzhledem k tomu, že vydáním usnesení Zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, bylo zrušeno předchozí usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 7 A 41/2002 – 17, o odmítnutí žaloby, takže řízení o žalobě ze dne 8. 4. 2002, původně podané u Vrchního soudu v Praze (kterou převzal k dokončení Nejvyšší správní soud) zůstalo nedokončeno, vyzval Nejvyšší správní soud zástupce žalobce, zda za dané procesní situace, kdy z obsahu spisu naposledy vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 271/2004, lze usuzovat, že žalobce již nemá na dalším pokračování řízení zájem, nevezme zpět i žalobu původně podanou dne 25. 3. 2002 u Vrchního soudu v Praze a vedenou dosud u Nejvyššího správního soudu.

Přípisem ze dne 8. 6. 2005 sdělil zástupce žalobce, advokát JUDr. Aleš Zábrš, že žalobu podanou 25. 3. 2002 bere zpět.

Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Protože projev vůle zástupce žalobce nevzbuzuje z hlediska jeho obsahu pochybnost o tom, že došlo ke zpětvzetí návrhu (žaloby), postupoval Nejvyšší správní soud podle uvedeného ustanovení soudního řádu správního a řízení o žalobě podané dne 25. 3. 2002 zastavil.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Neshledal důvod pro postup podle druhé věty téhož ustanovení, podle níž má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení tehdy, vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč. O jeho vrácení soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť žaloba byla vzata zpět a řízení zastaveno před prvním jednáním.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu